

РЕШЕНИЕ

№ 25861

гр. София, 26.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в
публично заседание на 29.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **3872** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.294- чл.298 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на М. М. П. и А. М. С., подадена чрез адв. Т. К., срещу действия, обективирани в писмо изх. № Ц-И-1339/17.03.2026г. на изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“.

В обстоятелствената част на жалбата се излага, че М. М. П., А. М. С. и М. М. П. подали молба вх. № Ц-В-1394/04.03.2026 г., с която са поискали осигуряване на достъп до недвижим имот в [населено място], който е бил предмет на принудително изземване на 10.12.2025 г. и са направили уведомяване за висящ съдебен спор за собственост. С молбата те са информирали ответника, че повече от два месеца нямат достъп до жилището и личните си вещи, поради запечатването му от служители на ИА ВКВПД. Посочили са, че всички вещи и подобрения в имота са тяхна лична собственост, поради което ответникът нямал право на разпореждане с тези вещи. Поискали са от ответника да им бъде определен ден и час за достъп до имота и личните вещи и имущество, както и органът да се въздържа от действия, които биха променили или увредили състоянието на имота и извършените в него подобрения до приключване на спора за собственост.

В проведеното открито заседание на 29.05.2026г., жалбоподателите се представляват от адв. Т. К., която поддържа жалбата. Пледира за отмяна на изпълнителните действия, както и задължаване на ответника да определи ден и час за достъп на жалбоподателите до процесния имот; да осигури възможност на жалбоподателите да получат и изнесат своите лични вещи /документи, лекарства, техника, дрехи и други/. Заявено е искане за присъждане на направените по делото разноски, възлизащи в размер на 665, 34 евро.

Ответникът- изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“/ИА ВКВПД/, се представява от юрк. Ц. В., който оспорва жалбата. Счита, че тя е изцяло неоснователна, по следните съображения:

Считано от 10.12.2025г., Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, била в законно владение на процесния държавен имот, който стопанисвала и управлявала. На тази дата, е било извършено изпълнение на заповед № ЗС-201/18.10.2017г. на министъра на отбраната. След отваряне на входните врати, се установило, че имотът не се обитава - стаите в апартамента са били изчистени и празни, без наличие на лични вещи, собственост на г-н М. М. П.. Комисията е съставила протокол, в който е описала имуществото, намиращо се в апартамента. Това били вещите, с които имотът е предоставен за ползване под наем на М. М. П., а именно: врати, прозорци, паркет, тапети, завеси за прозорците, полилей, шкафчета, диван, секция, бюро, кухненски шкафчета и инвентар. Всички имоти, които Агенцията давала под наем се предоставяли с тези движими вещи в тях, които били държавна собственост. В имота не било установено наличието на ценно имуществено, пари, бижута или други лични вещи.

ИА ВКВПД е осигурила достъп на съответните длъжностни лица за ежегодното отчитане на водомери, топломери, топлинни разпределители. Партидите на имота са били прехвърлени или са в процес на прехвърляне на ИА ВКВПД, в качеството ѝ на управляващ ведомствения имот - държавна собственост. Не е била извършвана оценка на движими или трайно прикрепени вещи в имота след принудителното му изземване. Достъп до имота имали само и единственото служителите от ИА ВКВПД. Имотът бил заключен и надлежно обезопасен.

Ответникът твърди, че М. М. П. и А. М. С., били пълнолетни лица и нямали право да ползват ведомственото жилище, считано от момента на навършване на 18-годишна възраст. Както бившият наемател М. М. П., така и децата му не отговаряли на условията на Наредба № Н-22/2010г. на министъра на отбраната за ползване на процесния апартамент, с тях не е бил сключван договор за наем, не са били изготвени настанителни документи, дори не е заплащано дължимото месечно обезщетение за ползването му. В тежест на жалбоподателите било да докажат по явен и несъмнен начин, с писмени доказателства, че в имота се намирили техни лични вещи. От изготвения снимков материал, било видно, че помещенията в имота са празни и не се обитават от много години.

По тези доводи, ответникът моли жалбата да бъде отхвърлена, като неоснователна, както и да се присъди юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна- М. М. П. се явява лично и поддържа жалбата, като моли тя да бъде уважена.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № ЗС-201/18.10.2017г. на министъра на отбраната на основание чл.80а, ал.1 от ЗДС е наредено от М. М. П. да бъде иззет недвижим имот (жилище) – частна държавна собственост, включен в жилищния фонд на Министерството на отбраната (МО) с адрес: [населено място],[жк],[жилищен адрес] състоящ се от две стаи, дневна, столова, кухненски бокс и сервизни помещения, със застроена площ от 112, 20 кв.м., заедно с прилежащото му мазе № 15 и 1,378% идеални части от общите части на сградата.

Заповедта е оспорена от М. М. П., като с решение № 9667/04.09.2024г. по дело № 6919/2023г. на Върховния административен съд на Република България, жалбата е била отхвърлена. Това решение е оставено в сила от петчленен състав на Върховния административен съд с решение № 8015/18.07.2025 г. по дело № 10422/2024 г.

С постановление № Ц-И-7881/29.07.2025г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно почивно дело“ е разпоредено владението върху процесния имот да бъде прието от М. М. П., за което е насрочена дата за принудително изземване- на 16.09.2025г. Това постановление е било отменено по жалба на М. М. П. от Административен съд София- град с решение № 27735/19.08.2025 г., постановено по дело № 8345/2025 г.

С писмо № Ц-И-8212/27.08.2025г. ответникът е уведомил М. М. П., че въз основа на заповед № ЗС-201/18.10.2017г. на министъра на отбраната и влязлото в сила съдебно решение, му се предоставя 14-дневен срок за доброволно освобождаване на имота, като при неизпълнение ще се предприемат действия на основание чл.268, т.1 във вр. с чл.271, ал.1, т.1 и ал.6, чл.277, ал.1 и ал.2 от АПК. В писмото изрично е записано, че същото се счита за покана за доброволно освобождаване на имота.

След като не е последвало доброволно предаване на вещта, с постановление с рег. № Ц-И-9315/23.10.2025г., изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“ е разпоредил да се приеме от М. М. П. владението на имот, включен в жилищен фонд на Министерство на отбраната, находящ се в [населено място], район „Искър“, [жк], [жилищен адрес] представляващ СОС с идентификатор № 68134.1505.2367.1.15, за който е съставен акт за ЧДС № 06685/16.07.2008г. Посочено е в случай, че имотът не бъде доброволно освободен до 03.12.2025г. на основание чл. 277, ал.2, т.4 и във вр. с чл. 60, ал.1 от АПК ще се проведе принудително изземване по административен ред на 10.12.2025г. от 11:00 часа.

На 10.12.2025г. е било осъществено принудително отнемане на недвижимия имот, за което е бил съставен протокол № Ц-3382/10.12.2025г., в който е описано състоянието на жилището, както и всички намерени в него движими вещи. Отражена е смяна на патрона на бравата на входната врата на апартамента и запечатването му.

С решение № 7018/20.02.2026г. по дело № 13162/2025г. на АССГ, II-ро отд., 30 състав е била отхвърлена жалбата на М. М. П., срещу действия, осъществени от служители на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“ по принудително изземване на имот с идентификатор № 68134.1505.2367.1.15.

М. М. П., М. М. П. и А. М. С. са депозирали молба вх. № Ц-В-1394/04.03.2026г. до ответника, в която са поискали да им бъде осигурен достъп до жилището, за да вземат своите лични вещи /пари, дрехи, лекарства, документи, компютър и др./.

С оспореното писмо изх. № Ц-И-1339/17.03.2026г. на изпълнителен директор на ИА ВКВПД е прието, че действията по принудително изземване на имота се основават на влязъл в сила административен акт. При наличието на влязло в сила решение № 7018/20.02.2026г. по дело № 13162/2025г. на АССГ, II-ро отд., 30 състав, както и на висящ спор за собственост по гр. дело № 12288/2025г. на СГС, I-23 състав, подадената молба вх. № Ц-В-1394/04.03.2026г. не следвало да бъде уважена. При изземването на жилището е бил съставен протокол, в който е отразено неговото фактическо състояние. В апартамента не са били намерени ценни вещи, пари, бижута, хладилник, компютър, дрехи, лекарства и документи.

Към настоящия момент е висящ спор между страните по предявен иск с правно основание чл.124, ал.1 ГПК във вр. чл.79 ЗС, предмет на разглеждане по гр. дело № 12288/2025г. по описа на Софийски градски съд, Гражданско отделение, I-23 състав.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима, защото е насочена срещу подлежащ на контрол акт, както и е подадена от активно легитимирани страни, в преклузивния срок по чл.296, ал.1 АПК, считано от 20.03.2026г. М. М. П. и А. М. С. са трети лица, които заявяват самостоятелни вещни права върху имот с

идентификатор № 68134.1505.2367.1.15, предмет на доказване по гр. дело № 12288/2025г. по описа на Софийски градски съд, Гражданско отделение, I-23 състав.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът, след като извърши проверка за законосъобразност на атакувания акт, приема следното:

На първо място, актът е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 271, ал. 1, т. 1 АПК, който предвижда, че орган по изпълнението срещу граждани и организации е административният орган, който е издал или е трябвало да издаде административния акт, освен ако в изпълнителното основание или в закона е посочен друг орган. Със заповед № ЗС-201/18.10.2017г. на министъра на отбраната, нейното изпълнение е възложено на изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“.

На второ място, актът е издаден в писмена форма, като в него са посочени, както правни, така и фактически основания. Волята на органа е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си в процеса. В мотивите ответникът подробно е описал фактическите обстоятелства, като след проверка на същите, съдът приема, че те са верни и се подкрепят от писмения доказателствен материал.

На трето място, не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да предпоставят отмяна на постановлението.

Съгласно разпоредбата на чл. 267 АПК, на изпълнение подлежат изискуемите задължения, породени от изпълнителните основания, предвидени в този кодекс или в друг закон, сред които са и индивидуалните административни актове - чл.268, т.1 АПК.

Изпълнителното производство е било образувано при наличие на годно изпълнително основание /влязла в сила на 18.07.2025г. заповед № ЗС-201/18.10.2017г. на министъра на отбраната/. До длъжника М. М. П. е била изпратена покана за доброволно изпълнение по чл. 277 АПК, в която се съдържат изискуемите реквизити, като е предоставен 14-дневен срок за доброволно изпълнение на задължението.

На четвърто място, изпълнителните действия не противоречат на норми на материалния закон.

Изискванията за законност на принудителното изпълнение са материалноправни и процесуалноправни. Защитата по чл.294-чл.298 АПК е относима при допуснато нарушение на процесуалните изисквания за законност на изпълнителния процес и е насочена срещу незаконните волеизявления, действия и бездействия на органа по изпълнението. Според чл.271, ал.6 от АПК органът по изпълнението се произнася с постановления. Доколкото в кодекса липсва легална дефиниция на понятието, за постановления следва да се възприемат всички актове на органа по изпълнението по повод образуваното изпълнително производство. В настоящия случай, на разглеждане от съда и проверка за неговата законосъобразност подлежи волеизявлението на ответника, обективизирано в писмо изх. № Ц-И-1339/17.03.2026г. и имащо значение на действие в изпълнителния процес.

Ответникът е бил сезиран от М. М. П., М. М. П. и А. М. С., с искане от 04.03.2026г. да им бъде осигурен достъп до жилището, в което според тях се намират техни движими вещи, неоснователно задържани от ответника. За действията по принудително отнемане на вещта от държанието на М. М. П. е бил съставен протокол № Ц-3382/10.12.2025г. на комисия, назначена с постановление № Ц-И-9315/23.10.2025г. От съдържанието на този протокол се установява, какво е било фактическото състояние на жилището, като подробно са описани наличните в него вещи в отделните помещения, като например: корниз, завеси за прозорци, осветителни тела, бюро, холна масичка, кухненски шкафове и т.н. Изрично е отразено, че в апартамент № 15 не са открити пари, ценни вещи, бижута. След като жалбоподателите твърдят, че ответникът без правно

основание задържа техни движими вещи /пари, дрехи, лекарства, документи, компютър/, а ответникът отрича това обстоятелство, процесуалният способ за защита на правата им е предявяване на ревандикационен иск по чл.108 ЗС. Спорът относно собствеността върху движими вещи е от гражданскоправно естество и само със съдебно решение, с което се уважава иск по чл.108 ЗС, ответникът би могъл да бъде осъден да върне владението върху конкретни движими вещи.

След като изпълнителното производство е приключило на 10.12.2025г. с принудителното отнемане на недвижимия имот и действията, осъществени от Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“ са потвърдени с влязло в сила решение № 7018/20.02.2026г. по дело № 13162/2025г. на АССГ, II-ро отд., 30 състав, то за възискателя не е възникнало нормативно въведено задължение, да осигурява достъп на трети лица до СОС с идентификатор № 68134.1505.2367.1.15. Нито към 17.03.2026г., нито към 29.05.2026г. /по аргумент от чл.142, ал.1 и ал.2 АПК/, има постановено и влязло в сила решение, с което да е признато със сила на присъдено нещо спрямо ответника, че М. М. П. и А. М. С., са носители на материалното право на собственост върху жилището, включително и на движими вещи /пари, дрехи, лекарства, документи, компютър/, съхранявани в него.

В заключение, съдът приема, че кумулативно не са налице юридически факти - елементи от правопораждащ фактически състав, с които правната норма свързва издаването на позитивен акт, с който на М. М. П. и А. М. С. да бъде даден достъп до апартамент № 15, находящ се в [населено място], район „Искър“, [жк], [жилищен адрес] и до намиращи се в него техни лични вещи и имущество. Постановен е законосъобразен административен акт, а отсъствието на отменителните основания по чл.146 АПК, води до отхвърляне на подадената срещу него жалба.

При този изход на спора, на основание чл.143, ал.3 от АПК и чл.37, ал.1 от Закона за правна помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, следва да се заплати на ИА ВКВПД, сумата в размер на 200,00 (двеста) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство. Съгласно чл. 3-5 от Закона за въвеждане на еврото в Република България и Решение 2025/1407 на Съвета от 08 юли 2025 г., относно приемането на еврото от България, официалната парична единица в Република България е еврото с легова равностойност от 1.95583 български лева. По аргумент от чл. 12 и чл.13 от ЗВЕРБ, сумата следва да бъде превалутирана по посочения курс и определена на 102, 26 евро (сто и две евро и двадесет и шест цента).

Мотивиран от горното и на основание чл. 298, ал.1 от АПК, Административен съд София-град, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. П. ЕГН [ЕГН] и А. М. С. ЕГН [ЕГН], срещу действия, обективирани в писмо изх. № Ц-И-1339/17.03.2026г. на изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“.

ОСЪЖДА М. М. П. ЕГН [ЕГН] и А. М. С. ЕГН [ЕГН], да заплатят на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, с адрес: [населено място], [улица], сумата от 102, 26 евро (сто и две евро и двадесет и шест цента), на основание чл.143, ал.3 АПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.298, ал.4 от АПК.

Съдия:

